

XIII. RENDES PÜSPÖKI SZINÓDUS

ÚJ EVANGELIZÁCIÓ A KERESZTÉNY HIT ÁTADÁSÁÉRT

PÜSPÖKI ÜZENET
AZ EGYHÁZMEGYE PAPJAINAK ÉS HÍVEINEK
IV.

A SZINÓDUS VÉGÉHEZ – HAZAFELE KÖZELEDVE

Hamarosan befejeződik a Püspöki Szinódus: sok gondolat, egyházi tapasztalat, hozzászólás, vélemény, szakteológusok meglátásai; plenáris ülések, csoportos megbeszélések, folyosói egyeztetések, baráti találkozások. Apostolok utódai együtt. Egységben „Péterrel, a Sziklával”, a Szentatyával. Apostol-utódok, akik Jézus egyetemes evangéliumot hirdető parancsát követve mennek a világ minden pontjára, hogy a Mester szándékának eleget téve hirdessék az Öröm hírért: „Isten akarata az, hogy minden ember üdvözljön!” (1Tim 2,4) Ő velünk van! Ahogyan ígérte: minden nap a világ végezetéig (vö. Mt 28,20). A Szinódus a Szentlélek műve, eleven működésének megerősítő tapasztalata.

Jelenlétével, munkájával mindenki az egységet keresi és szolgálja – az Egyetemes Egyház javát –, mindeközben mindenki azt is keresi és kutatja, **hogyan tovább otthon**. Az enyéim között, akikért a közvetlen felelősséget hordozom, akik számára az Üdvösség Evangéliumát hirdetem, és akikkel együtt testvéri közösséget alkotva éljük meg, és a szolgálatok rendjének megfelelően szolgáljuk Isten Országát.

Magam is ezt teszem. Így néhány gondolatot hadd osszak meg ismét.

Az új evangelizálás leginkább – Boldog II. János Pál pápa tanítása szerint – új lelkesedést, új nyelvezetet és új módszereket kíván. Ugyanakkor ez az új nem a „feltétlenül mást” jelenti. XVI. Benedek pápa óvott mindannyiunkat a „haladás és a fejlődés” ideológiájától, misztifikálásától. Az „új” számomra a szabadságot jelenti. Szabadon, bátran gondolkodni Egyházunk lényegén, küldetésén. Ebből következően szabadon – minden szociológiai borúlátást elkerülve –, a remény evangéliuma kritériumai szerint elemezni helyzetünket, és meghatározni azt a néhány lényegi, konkrét és közvetlen feladatot, ami segíti a Krisztus által elhozott teljes, bőséges (vö. Jn 10,10) élet kialakulását.

Melyek ezek a közvetlen és konkrét feladatok, melyeket a Szinódus kiemelten is hangsúlyoz?

Szolgalatunk, Egyházmegyénk lelkipásztori tevékenységének az új evangelizáció lelkületével történő megújulása mindenképpen a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatunk elmélyítéséből indul ki. A megragadottságból. Amikor nem tudok nem örülni, nem beszélni, nem oda állni a bármilyen szegénységtől, elhagyatottságtól szenvedő mellé. Személyes „megtérés” ez, ami magával hordozza a – Szinóduson oly sokszor hangoztatott – pasztorális megtérést. Ez jelenti egyfelől a *metanoia* kifejezés értelmében a bűneinktől, gyengeségeinktől, halott szokásainktól való elfordulást, de jelenti az emberi megfontoláson túli, az isteni gondolat, valóság és lehetőség felismerését és befogadását is.

Ezért ünnepeljük szépen, és a liturgia fegyelmének megfelelően a vasárnapot. Félretéve minden egyéni megfontolást és minden olyan fáradtságot-lélektelenséget, mely nem engedi felszabadultan ujjongani a lelket, gyógyulni a sebeket, új erőt önteni a megfáradt tagokba. Ezért hallgatjuk és olvassuk Isten Igéjét, mely megvalósítja Isten akaratát (vö. Iz 55,10-11), és megvilágítja életünk ösvényeit (vö. Zsolt 119,105).

Elsősorban segíteni akarjuk a prófétai szerepet betöltő keresztény családokat. A háztársakat, az ő naponta a szentség erejében megújuló kapcsolatukat, gyermeknevelésüket, küzdelmeiket. A család a maga napi közvetlen tapasztalatával neveli az embert, s juttatja el az Istentől akart emberi méltóság és felelősség fölismerésére és megélésére. Család nélkül nincs új evangelizálás, de élet sem!

Keressük azokat az alkalmakat, ahol jobban tiszteljük az Eukarisztiában köztünk lakozni akaró Krisztust. Leborulva előtte, befogadva az Ő engedelmes lelkületét (vö. *Fil* 2,5-11).

Keressük azokat a lehetőségeket, ahol fiataljainkat nem csupán a világ csábításaitól akarjuk és tudjuk óvni, hanem közösségeinkben – plébániáinkon, a nevelésüket végző iskoláinkban, szervezeteinkben – a bátor döntésekre és a döntésekben való kitartásra is fel tudjuk őket készíteni. A fiatalok nem csak a jövő Egyháza, hanem nagyrészt a jelen Egyháza és a *szeretet kultúrájának* hatékony alakítói is. Bízunk Bennetek!

A Szinódus ismét megerősítette a plébánia megkérdőjelezhetetlen integráló, nevelő szerepét és feladatát a csoportokkal, mozgalmakkal, szervezetekkel kapcsolatban. A plébániai közösség – azzal együtt, hogy a Szentlélektől adott karizmák és ajándékok

megélésének és megosztásának a helye – az Isten Igéjének a befogadásából, a szentségek, különösen az Eukarisztia ünnepléséből táplálkozva szentségi valóságot is megjelenít.

Különös és egészen sajátos módon mutatkozik meg a plébánia „*szent-anyai*” szerepe az ifjú és a felnőtt megtérőkkel kapcsolatban, akik a keresztyén beavatás folyamatában Jézus Krisztus személyét elfogadják életük értelmének, tanítását pedig az élet Igazságának (vö. *Jn* 14,6). Mi pedig, a közösségek tagjai, miközben imádságainkkal, életpéldánkkal segítjük a hitben növekedő testvéreket, magunk is rádöbbenünk saját hitünk gazdagságára, és erősödünk az öröm megosztásának szándékában.

Egyházmegyénk a tudományos, kulturális, művészeti értékeket, a népi vallásosságot, a hagyományokat tekintve is nagyon gazdag. Építhetünk a *szép*-et szépen, méltó módon bemutató kulturális, művészeti alkotásokra, hagyományokra. Mindezek a teremtés, az emberi élet, az evangélium szépségéről beszélnek. Megnyitják a vele találkozó ember szívét, értelmét a *jó*-ra, az *igaz*-ra, a *szent*-re. Így az evangélium hirdetésének szolgálatában állhatnak.

Sok lehetőség, nagy felelősség! Talán túlságosan sok is!

Együtt azonban valami nagyon szépet tehetünk Isten Országáért! Krisztus papságára meghívást nyerve és abban részesedve, mindenekelőtt Veletek, Főtisztelendő Paptestvérek, Tisztelendő Diakónus Testvérek! A Szentet szolgálhatjuk, és fedezhetjük fel Isten hatalmas tetteit, melyeket az emberért tesz.

Ugyanígy bátorítom a Katekéta Testvéreket, az igeliturgiát végző, áldoztató Testvéreket, a Pedagógusokat, a karitás csoportok tagjait! Ki-ki a saját karizmájának és egyházi megbízatásának megfelelően megújult lélekkel, örömmel végezze szolgálatát.

A Szinódus úgy tekint a Boldogságos Szűz Mária személyére, mint az új evangelizáció csillagára. Mert hitt, és befogadta a Szentlélektől Isten Igéjét. Hordozta és szolgálta Őt. Külön nagy ajándék, hogy éppen a hit évében ünnepelhetjük Egyházmegyénk búcsújáró helyének, Máriagyűd harmadik kegyszobrának a háromszáz éves évfordulóját. Jó alkalom, hogy kérjük a *Hit Asszonyának* közbenjárását és oltalmát Egyházmegyénkért, minden lakójaért, és az új evangelizáció szándékának megerősítéséért. Példánk a Szűz Anya. Méltán dicsérjük most is: *Boldog vagy, mert hittél!*” (vö. Lk 1,45)

Három hét Szinóduson, nagy ajándék és gazdag egyházi tapasztalat. Három hét távol az Egyházmegyétől, hosszú idő.

Várom a találkozást! Várom, hogy közösen elkezdhessük!

Róma, 2012. október 26.

György püspök